

Caii nopții la orizont

Flavius

Noaptea prinde caii-n șa,
le potcovește copitele
și-i lasă să zburde prin câmpie,
să pască-n ierburi ne-ncepute.
Dimineața aleargă-n galop
pe drumuri de pulbere și pietre
de-n urma lor
sar scânteii în ochii la stele.

Sunt caii de întuneric zănatnici și iuți
ce sperie iepuri și păsări,
poartă cerul în coame și-l vântură-n ploi
până se netezește și se subțiază
ca tăișul coasei pe cremene.

Veniți să vedeți diminețile înainte de răsărit,
siluetele cailor la orizont
de-abia distinși la culoare și fără umbre,
pasc stele pe dunga unui râu
ce abia mai șipotește între maluri
și ele se ondulează frumos.

Câmpul se acoperă cu trupuri de țărani
răsfirați fără picioare,
eu privesc fântâna în cumpănă
cu ciutura ridicată
și caii roșii la răsărit.